

ethvert Tilfælde skal medføre en ligefrem Forpligtelse for Rigsretten til at dømme Ministeren til at betale det ikke bevilgede Beløb. Jeg fraraader derfor Thinget at fastholde dette, og det vil undgaae at fastholde det ved at tiltræde det Endringsforslag, der er stillet til § 3. Jeg kan imidlertid ikke undlade endnu paany at paavise, at § 3, som den foreligger fra Udvalgets Fleertals Side, i Grunden ingen Betydning har, thi den første Passus af § 3 kan, som jeg allerede tillod at vise ved 2den Behandling, umuligt forstaaes anderledes end i Overensstemmelse med det naturlige Begreb om Forretningsførelse, men da den anden Passus i § 3 nu siger, at i de Tilfælde, hvor der netop burde indtræde en anden Straf, nemlig i de Tilfælde, hvor f. Ex. betydelige Pengesummer ligefrem ere tagne uden Bevilling, endog medens Rigsdagen var samlet, til Trods for denne, hvor de ere tagne mod Rigsdagens Nægtelse, hvor de ere tagne, uden at de Formaliteter ere opfyldte, som ere foreskrevne i Loven, skulde behandles paa samme Maade, som er foreskrevet i den første Passus, saa bliver jo Tølgen deraf netop den, at Rigsretten altid maa dømme paa den Maade, som den dømte sidste Gang; det var det, man vilde undgaae, men man naaer netop det modsatte Resultat. Denne Mangel ved Loven troer jeg imidlertid vil være hævet, naar man slutter sig til det Forslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand fra Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (D. Müller), og jeg skal derfor meget tilraade det ærede Thing at vedtage dette hans Endringsforslag.

Mouvad: Den Affattelse af § 3, som er foreslaaet af Udvalgets Mindretal, nærmer sig ikke lidet den Tingenes Ordning, som ogsaa jeg, efter hvad jeg har yttret ved 2den Behandling, virkelig har troet endelig vil finde Sted. Jeg tænker mig nemlig, at den ærede Rigsdagsmand ikke alene vil lade sine Tanker blive staaende i en saa ubestemt Skikkelse, som de nu have, men at han ogsaa vil give dem en bestemt og klarere Form, saa at alle de Omstændigheder, som Udgiften kunde være forudsætt, om det vilde have været til Tab for det Almindelige at udsætte Foranstaltningen, og om

der var gyldig Grund til at antage, at Rigsdagens Samtykke ikke vilde blive negtet, ikke alene skulle tages i Betragtning, men skulle være afgjørende og bindende Regler for Rigsrettens Dom, saa at, hvis nogle af dem indtraadte, vilde Rigsretten være forpligtet til at dømme; hvis det bliver Tilfældet, ville vi egentlig ikke med Hensyn til den endelige Ordning af Sagen staae hinanden saa fjernt, som det muligviis kunde synes efter de tidligere stedfundne Forhandlinger. Det vil maaffee være i det ærede Things Grindring, at jeg ved denne Sags 2den Behandling yttrede, at jeg havde tænkt mig, at der i Budgettet skulde optages en Sum, som af Regeringen kunde anvendes i Nødstilfælde, uden at Rigsdagen behøvedes at sammentalbes, men hvis Overstridelse maatte gjøre dette nødvendigt; Anvendelsen af denne Sum skulde knyttes til visse Betingelser, der selvfølgelig ligesom overhovedet alle Poster i Finansloven maatte være Gjenstand for Rigsdagens Bedømmelse, medens Undersøgelsen af, om Udgiften havde fundet Sted i Overensstemmelse med de fastsatte Regler eller ikke, var Noget, som maatte være Gjenstand for Rigsrettens Bedømmelse. Hvis vi altsaa tænke os Loven saaledes som den her foreligger, med en saadan, som af mig omtalt, Post i Budgettet, som jeg ikke kan andet end ansee for nødvendig til Beroligelse, om ikke for Andre, saa dog for dem, hvis livlige Phantasi naaget deres hvide Haar stiller dem Despoter og lignende Gjenfærd fremfor Dinene, saa vil man see, at der i Hovedsagen ikke er nogen saadan overordentlig Meningsforskjel imellem den ærede Rigsdagsmand (D. Müller) og mig, naturligviis kun under den Forudsætning, at han ikke alene fremstiller de anførte Momenter som Omstændigheder, der skulde tages i Betragtning, men som skulde være virkelig bindende Regler ved Sagens Bedømmelse. Da imidlertid Forslaget ikke har denne Form, men der kun er omtalt Omstændigheder, der kunne tages i Betragtning, kan jeg ikke tilraade Thinget at gaae ind derpaa, idet jeg troer, at man derved vilde overlade et for vidt og stort Spille rum til den dømmende Myndighed. Jeg skal derfor anbefale det ærede Thing ikke at antage